

gjælber for den Fattige, som for den Rige. Jeg vilde ønske, at dette Endringsforslag blev taget tilbage, og jeg har et fast Haab om, at det vil blive taget tilbage, fordi jeg ikke har mindste Tvivl om, at Udalgets Flertal, naar det bliver opmærksomt paa, at Sagen kan betragtes fra denne Side, vil sige: det have vi aldrig tænkt paa, men fra denne Side kan den ses, og derfor er det nødvendigt, at vi tage den tilbage. Hvis dette ikke bliver taget tilbage, vil jeg ønske, at det maatte blive forkastet med, hvad jeg vilde kalde, en knusende Majoritet.

Jeg ønsker altsaa, at man med Hensyn til Spørgsmaalet om Forsørgelsesstedet slutter sig til Udalgets § 0, saaledes som den vil komme til at se ud ved det 6te kongevalgte Medlems Endringsforslag. Ja, jeg gaar, som sagt, endnu videre, jeg ønsker, at man ved 3die Behandling vil komme tilbage til 5. Mar i Stedet for 10. Mar. Nu vil man maaske sige, at saa have vi gjort, hvad man i Krigsproget kalder at marschere paa Stedet, at vi have gjort store Bestræbelser for at komme tilbage til den bestaaende Lov; men det maa man undertiden gjøre. Loven vil ikke desto mindre beholde sin store Betydning ved de øvrige Kapitel, den vil alligevel blive et fortjensfuldt Lovarbejde, og selv i dette Kapitel vil der være store Forbedringer med Hensyn til Bestemmelsesnes Klarhed og Korrekthed; men i Øvrigt maa vi finde os deri og sige, at det er meget hæderligt baade for Regjeringen og den lovgivende Forsamling, hvor der er saadanne Banffeligheder, som der er ved vor Fattiglovgivning, just med Hensyn til de Misbrug, der finde Sted, at gjøre sit yderste Forsøg paa, om man kunde finde noget Bedre, selv om man ogsaa tilsidst kommer til at erkende, at man ikke kan finde noget Bedre, og det er det Resultat, jeg tror, vi her maa komme til, at vi ikke for Dieblicket kunne finde noget Bedre. Jeg tror, at der er Veie, som endnu ikke ere søgte, men som jeg i dette Dieblik slet ikke tænker paa at bringe frem. Jeg har hentydet til dem ved 1ste Behandling, men jeg tror, at der i dette Dieblik ikke er Stemmning derfor, og jeg er hverken i en praktisk Livsstilling eller har Livserfaring eller mange andre Betingelser for at stille mig i Spidsen for en Agitation i den Genjænde. Men jeg vil sige, jeg haaber, at man engang skal komme til at gaa udover den enge og snevre Kommunegrændse, saaledes at den Fattige bliver forsynet der, hvor han bliver fattig, forsaavidt han der har erhvervet Forsørgelsesret ved et vist Antal Aar, og at han, forsaavidt han ikke har erhvervet Forsørgelsesret i den lille Kommune, men i den større, hos os Amtet, bliver han paa Opholdsstedet at forsøge for den større Kommunes Regning. Jeg veed vel, at der er Banffeligheder derved med Hensyn til Kjøbstadsforholdene og Sligt, saa det ikke kan hjælpe for Dieblicket at diskutere derom; men, naar vi ikke kunne finde en ny Vej, tror jeg, at det

Forsøg, der er gjort med Jødestedet som Udgangspunkt, maa erklæres for mislykket, og at vi maa gaa tilbage til den ved længere Tid erhvervede Forsørgelsesret, men uden at gjøre den Tilføjning, som er gjort i Paragrafen.

Dyrenbøll: Den ærede Landsthingsmand, som nu satte sig, begyndte sit Foredrag med at udtale en Formodning om, at § 00 og Endringsforslaget under Nr. 22 stode paa meget svage Fødder. Jeg vilde ønske, at jeg efter det udførlige Foredrag, vi nu have hørt af ham, turde sige det Samme om § 0, som er foreslaaet af Flertallet; saa kunde jeg frasæle Ordet, men jeg tror nok, man skal vogte sig for at stole for meget paa Stemninger, og da jeg har adskillige enkelte Bemærkninger at gjøre til disse Paragrafer, kan jeg ikke tilbageholde dem, uanset at de for en stor Del falde sammen med, hvad vi hørte af den ærede 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds (Madvig). Jeg skal imidlertid paa Forhaand love det høitærede Thing ikke at komme ind paa de almindelige Betragtninger over Principerne for Forsørgelsesstedet, men kun gjøre nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til Endringsforslagene. Den ærede 2den Landsthingsmand for 9de Kreds (Gstrup) yttrede igaar i sit Foredrag, at Grundtanken i Flertallets Forslag var den, at Indvidet skal forsynes i den Kommune, i hvilken han har levet sin længste Tid efterat have fyldt sit 18de Aar, og den Tanke har jo for saa vidt fundet Tilflutning, men jeg anser det vigtigst for meget tvivlsomt, selv om man tog §§ 0 og 00, som de staa, om denne Tanke da var bleven heldig eller tilstrækkelig udtrykt. Det er jo allerede i Dag paavist af den ærede sidste Tale og igaar af den ærede 6te kongevalgte Medlem (Ussing), at det 1ste Stykke i § 0, som fordrer, at Opholdet i Kommunen skal have fundet Sted umiddelbart, før Trangen indtræder, i Grunden slet ikke har Noget at gjøre med dette Princip. Dette skal jeg altsaa lade ligge, men dertil kommer, at, saaledes som § 0 er affattet, er der Mulighed for at vinde Forsørgelse ved et ganske kort Ophold i en Kommune. Efter det 3die Stykke er jo ingen Fraværelse af Betydning, naar den ikke har været over 4 Maaned. Naar nu altsaa en Person, f. Ex. en Sømand eller kort sagt En, der har reisende Forretninger, blot høert Hjerdingaar opholder sig den 1ste Maaned i Kjøbenhavn, og det bestandig har gjentaget sig Aar for Aar, saa vil han, saaledes som det 3die Stykke er affattet, alligevel ikke miste sin Forsørgelsesret, idet der kun er Tale om en Fraværelse hver Gang ud over 4 Maaned. Jeg haaber imidlertid, at det Endringsforslag, det ærede 6te kongevalgte Medlem har stillet hertil, maa blive vedtaget, og saa bliver i alt Fald den Feil rettet. Man kan imidlertid læse § 0 paa forskjellige Maader, og det skal jeg tillade mig at vise ved at opstille det Spørgsmaal, hvad